

TEKSTEN 22 juni 2025 vredesdienst Houtrustkerk Den Haag

Bemoediging en groet (Henk)

Ons samenzijn dragen wij op aan de Eeuwige
de God van Vrede, van waaruit wij mogen leven,
die ons verbindt met elkaar, met anderen en de hele Schepping.

Die ons verlangen adem geeft en ons vertrouwen voedt.

Vrede zij u.

De wereld zij vrede.

God van Vrede, op de drempel van uw huis staan wij,
bijeengekomen om het leven te vieren.

Maar ons hart is onrustig, onmacht houdt ons vast als wij zien
hoe uw mensen op zoveel plekken op uw aarde leven onder
angst of geweld.

Raak ons aan in deze viering.

Ontwapen ons van onze angsten.

Verbind ons met elkaar en met uw wereld.

Beziel ons opnieuw met uw geest.

Doe ons geloven dat Vrede mogelijk is.

Zo bidden wij in de Naam van Jezus Messias

Amen

Inleiding (Henk)

Het is heel bijzonder dat we zo deze ochtend bij elkaar kunnen zijn en dat de Vrijzinnig Hervormde Houtrustkerk samen met de Haagse Dominicus de gelegenheid geeft om te vieren in het perspectief van de NATO top (op een steenworp afstand) en ook van de Tegentop die gisteren door de vredesbeweging werd gehouden. Hier in deze kerk werd ooit de VPRO opgericht. Maar verwacht niet dat kerken een ultiem troostend woord hebben dat alles dichtsmeert en oplost. Ook kerken hebben allen hun verschillende uitdrukkingwijzen en tradities, soms net zo verschillend als politieke stromingen. Maar wat hen vereend is de onverschrokken wil tot vrede. De onverschrokken hoop die je niet op wil geven, tot steeds opnieuw beginnen met praten, met onderhandelen, iedere dag. Je moet altijd bij de slachtoffers beginnen. En dat zijn er veel, heel veel. Zij zijn wanhopig, ze smeken om vrede (heb je ooit het werkelijke schreeuwen van slachtoffers in nood gehoord?) Ze smeken om een uitweg uit deze wreedheid. Een uitweg uit de vijandschap vooral, want een mens is een mens en we verschillen niet van elkaar. Niemand wil oorlog zoals wij hier zitten en velen van ons zijn bang en soms ook wanhopig, maar we worden consequent genegeerd als het om de grote beslissingen gaat. Op dat punt lijkt de democratie niet te functioneren. Een kerk heeft altijd twee functies. To comfort and to challenge. We zijn goed in comfort, in gebed in zorg voor de ziel, die onuitgesproken plek van integere menselijkheid. We beoefenen dat elke zondag hier in dit gebouw. Dat is nodig want 'Facilis descensus averno est', hoe gemakkelijk is de weg naar de hel. We zijn goed in diaconie in zorg, ook materieel, voor elkaar, maar we zijn minder goed in profetisch spreken. Dikwijls hebben we meel in de mond en weinig moed uit angst voor afwijzing en ook het stuk maken van relaties. Maar er zijn tijden waarin echt iets anders nodig is. We horen de machten die ons manipuleren en een kant uit sturen zeer kritisch te bevragen. We weten uiteindelijk heel goed dat geweld nooit iets oplost, maar stiekem of niet stiekem denken we toch van wel. Want er is geen alternatief zegt men, maar we hebben ook niet de moed om over alternatieven serieus en consequent na te denken. Het gaat dus om moed verzamelen deze ochtend.

Gebed (Piet)

Goede God, van vele kanten zijn we hier bijeen gekomen,
zoeken we U, bron van recht en vrede.
Maar zal die bron zich openen
zal het hier stromen gaan?
Zal het ervan komen
dat we ons hart ophalen
en lef ontvangen om onszelf
aan dit, ons leven,
aan deze, onze wereld te geven?
Zal het er werkelijk toe doen dat we horen,
dat we zullen ophoren,
dat we saamhorig onze weg zullen gaan?
Waa met uw Geest door ons leven,
open ons de oren,
open ons de harten
voor uw woord van vrede,
uw woorden van liefde en van hoop,
tegen alles in wat in de weg kan staan.
Dat het ervan zal komen, toch,
dat we leven zullen, voluit,
ons gedragen zullen weten en voelen
door U en door elkaar.
In de Naam van Jezus, de Levende.
Amen.

Uit een preek van de Anglicaanse bisschop Marian Budde bij de aanvang van de ambtstermijn van de president van Amerika Donald Trump.

Op basis van onze heilige tradities en teksten zou ik willen stellen dat er een paar wezenlijke fundamenten zijn. De eerste basis voor eenheid is het respecteren van de inherente waardigheid van ieder mens, die, zoals alle hier vertegenwoordigde geloofsovertuigingen bevestigen, het geboorterecht is van alle mensen als kinderen van onze ene God. In het openbare debat betekent dat het respecteren van elkaars waardigheid dat we weigeren om mensen met een andere mening te bespotten, te kleineren of te demoniseren, en in plaats daarvan respectvol debatteren over onze verschillen en waar mogelijk zoeken naar overeenstemming. Als overeenstemming niet mogelijk is, vereist waardigheid dat we trouw blijven aan onze overtuigingen zonder minachting voor degenen die andere overtuigingen hebben.

Het fundament dat ik vandaag ook wil noemen, is nederigheid, iets wat we allemaal nodig hebben, omdat we allemaal feilbare mensen zijn. We maken fouten. We zeggen en doen dingen waar we later spijt van hebben. We hebben onze blinde vlekken en onze vooroordelen. En misschien zijn we het gevaarlijkst voor onszelf en anderen wanneer we er zonder enige twijfel van overtuigd zijn dat wij absoluut gelijk hebben en iemand anders absoluut ongelijk, want dan zijn we nog maar een paar stappen verwijderd van het bestempelen van onszelf als de goede mensen versus de slechte mensen. En de waarheid is dat we allemaal mensen zijn. We zijn allemaal in staat tot goed en kwaad. Alexander Solzjenitsyn merkte ooit scherpzinnig op dat de scheidslijn tussen goed en kwaad niet loopt tussen staten, tussen klassen of tussen politieke partijen, maar dwars door elk menselijk hart, door alle menselijke harten. En hoe meer we ons dit realiseren, hoe meer ruimte we in onszelf hebben voor nederigheid en openheid naar elkaar toe, ondanks onze verschillen, want in feite lijken we meer op elkaar dan we beseffen, en hebben we elkaar nodig. Eenheid is relatief gemakkelijk om voor te bidden bij plechtige gelegenheden. Het is veel moeilijker te realiseren wanneer we te maken hebben met echte verschillen in ons privéleven en in de publieke arena. Maar zonder eenheid bouwen we het huis van onze natie en onze wereld op zand, en met een streven naar eenheid die diversiteit omvat en meningsverschillen overstijgt, en met de solide fundamenten van waardigheid, eerlijkheid en nederigheid die een dergelijke eenheid vereist, kunnen we ons steentje bijdragen.

(uit de media weten we dat ze aan het eind van haar preek een indrukwekkende oproep doet om om te zien naar het zwakke, de vreemdeling en de wezen; naar goed bijbels gebruik)

Overdenking (1) (Henk)

In 1950 schreef ds Krijn Strijd, de latere secretaris van Kerk en Vrede een boekje dat tijdens onze NAVO-top plotseling weer een grote actualiteit heeft. Het heet **Kerk en Atlantisch Pact**.

In het Voorwoord schrijft ds.J.J.Buskes onder meer:

"Wij zijn op weg naar een algehele vermilitairisering van ons volksleven. Er wordt over ons volk beslist, zonder dat het zelf in die beslissing betrokken wordt. Wij worden opgenomen in het Amerikaanse blok met al de consequenties daaraan verbonden, zonder dat wij ons realiseren, wat dit betekent. En dan gaat het tientallen hoofdstukjes door met een vlijmscherpe analyse van alle consequenties die je maar kunt bedenken.

(Dit boekje doet een appel op ons volk en vooral op degenen van ons volk, die in Jezus Christus geloven, op de kerk, door de vraag te stellen, wat het Evangelie van Jezus Christus ons ten opzichte van dit alles te zeggen heeft. Moge het de gewetens wekken en de ogen van velen openen voor de grote gevaren, die ons volk al weer bedreigen.")

We gunnen onszelf zo graag het beeld van de geschiedenis als een onontkoombare stroom, als een onvermijdelijke gang van A naar D, via B en C. zegt Geert Mak in zijn laatste boek 'De wisselwachter' Maar dat klopt nooit blijkt iedere keer weer. Het is een mooi beeld hoe wij kunnen functioneren als kerken en als vredesbeweging. Dat betekent niet dat we zomaar de macht hebben een wissel om te gooien, maar wel om de grote wisselwachters in onze wereld te trachten te corrigeren. Proberen er zo dicht mogelijk bij te staan, soms een wissel te smeren, soms om er een te blokkeren of er een rood sein bij te plaatsen. Een rode lijn zo je wil. Want het wemelt van de wissels die nog op het laatste moment kunnen worden omgegooid. Christelijk pacifisme is geen slap en naïef gelul, geen extreme poging om lief te zijn. Het is met de moed der wanhoop een ruimte creëren waarin er weer gepraat kan worden, waarin er opgeroepen kan worden tot nadenken over onomkeerbare stappen en daar alles voor doen. Hoe die ruimte er ook uitziet. Want soms of eigenlijk heel dikwijls is die ruimte gruwelijk. We zien de ene na de andere anti-oorlogsfilm of documentaire, maar we leren er niets van en nog steeds vinden veel mensen geweld en oorlog iets fascinerends en raken verslaafd aan geweld omdat ze er in geloven zo ongelovig als ze dikwijls zijn. Geen God die je tegenhoudt, nee alleen jezelf. Martha Gelhorn schrijft aan haar vriendin Eleanor Roosevelt tijdens het begin van de Tweede Wereldoorlog : "Het zal wel weer op dezelfde manier uitpakken; de jonge mannen zullen sterven, de besten zullen het eerste sterven, de oude machtige mannen zullen overleven om de vrede te mishandelen'. En die bescheiden Anglicaanse bisschop Mariann Budde kan vanuit haar roeping niet anders dan neerzetten wat christenen zouden moeten doen en dat is zo simpel dat het iedere keer weer als revolutionair, niet loyaal en extreem wordt weggezet. Een kracht zijn die vrede sticht, barmhartigheid betoont en voor rechtvaardigheid strijdt. Het merkwaardige is dat we dat heus kunnen. Je moet dan niet bang zijn voor jezelf en jezelf goed kennen met al je nukken en tegenstrijdigheden. Je bent niet machteloos zelfs niet als je vrijheid wordt ingeperkt. Want macht hebben is iets heel anders dan invloed opbouwen en uitoefenen. Het is in verzet komen tegen alle idioterie. Ik hoef dat allemaal niet te noemen. We weten het wel. Wij staan niet zomaar aan de goede kant, dat is wat je moet analyseren, anders is het slechts vrome praat.

Christenen behoren niet tot een blok, ook geen NATOblok. Dat verstrekt het wantrouwen en het klinkt misschien te vroom in veler oren, in de gelovige taal van Krijn Strijd in 1950; wij horen bij een Heer, zijn koninkrijk staat vast. Of in de taal van Huub Oosterhuis. 'Doof de hel in ons hoofd, leg uw woord op ons hart, breek het ijzer met handen, breek de macht van het kwaad'. Van U is de toekomst'

Amen

Lucas 8:26-38

26Ze voeren verder naar het gebied van de Gerasenen, dat tegenover Galilea ligt. 27Toen hij aan land stapte, kwam hem vanuit de stad een man tegemoet die door demonen bezeten was. Deze man droeg al geruime tijd geen kleren meer en woonde niet in een huis, maar in de rotsgraven. 28Toen hij Jezus zag, viel hij schreeuwend voor hem neer en riep luidkeels: 'Wat heb ik met jou te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik smeeek je, doe me geen pijn!' 29Jezus stond namelijk op het punt de onreine geest te bevelen uit de man weg te gaan. Want die had hem al heel lang in zijn macht, en gewoonlijk werd de man voor de veiligheid aan handen en voeten geboeid, maar telkens trok hij de boeien kapot en werd hij door de demon naar eenzame plaatsen gedreven. 30Jezus vroeg hem: 'Hoe heet je?' Hij antwoordde: 'Legioen' – er woonden namelijk veel demonen in hem. 31Ze smeeekten hem hun niet te bevelen naar de onderwereld te gaan. 32Op de berghelling liep op dat ogenblik een grote kudde varkens te grazen, en de demonen smeeekten Jezus om hun toe te staan hun intrek in de varkens te nemen. Hij stond hun dat toe. 33Toen ze uit de man waren weggegaan, trokken ze in de varkens, waarop de kudde de steile helling afstormde, het meer in, en verdronk. 34Toen de varkenshoeders dat zagen, sloegen ze op de vlucht en vertelden in de stad en in de dorpen wat er was gebeurd. 35Veel mensen gingen op weg om met eigen ogen te zien wat er was voorgevallen. Toen ze bij Jezus kwamen, troffen ze daar de man aan uit wie de demonen waren weggegaan. Hij zat aan Jezus' voeten, gekleed en bij zijn volle verstand, en toen ze dat zagen, werden ze door schrik bevangen. 36Degenen die alles gezien hadden, vertelden hun hoe de bezetene was gered. 37En de hele mensenmenigte uit het gebied van de Gerasenen verzocht hem hen te verlaten, want angst en ontzetting hadden hen aangegrepen. Jezus stapte in de boot om terug te gaan. 38De man bij wie de demonen waren weggegaan, vroeg hem met aandrang bij hem te mogen blijven. Maar hij stuurde hem weg met de woorden: 39'Ga terug naar huis en vertel alles wat God voor u heeft gedaan.' Hij ging weg en maakte overal in de stad bekend wat Jezus voor hem had gedaan.

Overdenking (2) (Piet) bij Lucas 8:26-38

Lieve mensen, zoekend naar vrede,

Is dat niet eigenlijk een beetje onhandig, zo'n ruig verhaal voor vanmorgen, over die man daar, naakt, totaal geïsoleerd, aan de rand van de samenleving, over de rand heen, tussen de graven? Vreemde machten die hem in hun greep houden, niet te temmen, niet te bedwingen. De mensen hebben er alles aangedaan. Aan de ketting hebben ze hem gelegd. Maar met bovenmenselijke kracht heeft hij zich losgerukt en ging hij ervan door. Beter gezegd, de boze machten gingen er met hem vandoor, de eenzaamheid in. Was het niet mooier geweest als de lezing vanmorgen b.v. uit de Bergrede afkomstig was. "Zalig de vrede-stichters", "Heb je vijanden lief" of andere woorden van soortgelijke strekking. Ik ben er wel blij mee dat dit verhaal ons voor vandaag wordt aangereikt door het oecumenisch leesrooster, en wel juist vanwege dat ruige. Want onze wereld, onze werkelijkheid die is ruig. Niet vriendelijk, niet soft, integendeel. De berichten die onze kranten vullen, de beelden die zich hechten aan ons netvlies, de verhalen die tot ons komen. Onze wereld... Maar dat zal zo zijn, is dat verhaal over die bezeten man dan toch niet achterhaald? Mij schiet door het hoofd dat het de Catholic Worker van het Jeanette Noëlhuis uit Amsterdam Zuidoost zijn die voor a.s. woensdag een actie hebben aangekondigd, "twee voor twaalf, Ministerie van Oorlog, Kalvermarkt & Plein, Den Haag." Hun instructie luidt: "Breng een emmertje en een twijgje en wat water mee om de machten en krachten die de NAVO beheersen te benoemen, te ontmaskeren en zo bij te dragen aan... het uitdrijven ervan". Jazeker! Dat staat in de oproep van de Catholic Worker om met hen mee te doen. Blijkbaar laat zich dat verhaal uit Lucas 8 minstens ook symbolisch verstaan, kan er een boodschap in meekomen die ons leven hier en nu raakt.

Voor mij zijn er vanmorgen in dat verhaal minstens drie dingen die eruit springen. In de eerste plaats is dat dat er wordt ingezoomd op een mens, heel concreet. Op wat er in hem omgaat, wat er met hem aan de hand is. Hij staat voor meer, ongetwijfeld, zijn bezetenheid die staat voor zoveel manieren waarop niet alleen individuele mensen, maar ook volkeren, samenlevingen, machtsblokken de weg kwijt kunnen raken, terwijl ze zichzelf een rad voor ogen draaien. Maar allereerst is hij daar, die eenzame man, bevangen door een legioen van boze machten, diep van binnen versnipperd, de weg is hij kwijt, zichzelf is hij kwijt. Dat er zo op hem wordt gefocust. Ik moet denken aan de laatste Algemene Vergadering van Kerk en Vrede eind mei toen we de film "Russians at war" wilden vertonen. Wat kostte dat een moeite! In Leiden en in Den Haag was men ons al voorgegaan, maar de vertoning van deze film van de Russische cineaste Anastasia Trofimova had toen in allerlei kringen voor zo grote beroering gezorgd, tot in de Oekraïense ambassade toe, dat besloten was de film niet meer te vertonen? Voor hoelang? Onduidelijk. De film, opgenomen aan de Russische kant van het front, zou pro-Poetin zijn en alleen maar Russische propagandadoeleinden dienen. Terwijl het in die film om iets heel anders ging. Hij was inderdaad niet anti-Russisch van toon en inhoud, dat was waar. Maar de film was anti-oorlog. Hij toonde wat er om ging in de harten en hoofden van soldaten aan het front. Hun frustratie, hun boosheid, hun woede, hun zorgen, waarom zij deden wat zij deden. Wat is het niet eigen aan oorlog dat de tegenstander ontmenselijkt wordt, wordt gede-humaniseerd, niet in de ogen gezien, niet meer als een menselijk medeschepsel geschouwd, als een medemens gerespecteerd. Dat het mensen waren als iedereen, dat mocht blijkbaar niet worden vertoond. Uiteindelijk hebben we de film op de ALV van K&V gezien, toch, bij wijze van uitzondering. Een ieder diep onder de indruk. Ik moet daaraan denken bij het verhaal van vanmorgen over die man die erzo verloren bijloopt. Zoals er veel vaker in verhalen over Jezus wordt ingezoomd op mensen. Het gaat niet goed met hen. Ze zijn de weg kwijt, ze zijn zichzelf kwijt. Ze hebben geen leven en dat moet veranderen.

En dat is dan het 2^e wat ik uit dit verhaal zou willen meenemen. Wat hier wordt verteld: het is ten diepste een paasverhaal, het vertelt over opstanding en nieuw leven, het getuigt van de levenschenkende macht van Jezus, van de overwinning van het licht over dood en duisternis. De man komt weer met beide benen op de grond te staan. Het valt op dat Lucas in zijn Evangelie drie verhalen achter elkaar vertelt, die alle vertellen over de schijnbare overmacht van chaos en dood. Dan gaat het eerder over de storm op het neer van Galilea, maar de storm, symbool voor het woeden van de volkeren, wordt gestild. Dan gaat het later over het dochtertje van Jairo wier leven in de knop wordt gebroken, zij wordt door Jezus weer naar het leven teruggeroepen. En daar tussen in verschijnt deze man, zo ontluisterd als je je maar denken kunt. Verhalen over chaos en dood die het leven totaal kunnen ontregelen, stuk kunnen maken. Maar hen wordt een halt toegeroepen. Verhalen die ons mogen vervullen met hoop en verwachting zodat we het toch kunnen durven om te leven in een wereld die o zo ruig kan zijn. Maar wat Jezus doet dat wordt hem door de mensen niet in dank afgenomen. De demonen die tevoren als een Romeins legioen (waar de mensen in die dagen alles van af wisten) die man bezet hielden, ze varen in een kudde varkens. Hen is geen lang leven meer beschoren. Ze storten zich de steile berghelling af, zo het water in. De mensen, zij schrikken zich rot en zijn ontsteld. Het zal waar zijn dat die man daar gekleed en wel zit, en bij zijn volle verstand, als een leerling van Jezus. Bevrijdingsdag, dat is het voor hem. Maar wat de mensen aangaat is het: wegwezen jij, Jezus! Hun belangen staan op het spel, erger nog: die zijn ernstig geschaad en dan legt de heling van die man voor hen geen gewicht meer in de schaal.

Tot slot, het derde wat er voor mij uitspringt. Als Jezus gehoor geeft aan het appel van alle mensen om zich alsjeblijft uit de voeten te maken, dan dringt de man er bij hem met klem op aan dat hij toch met Jezus mee zal mogen gaan. Je kunt je dat voorstellen. Maar dat zal niet gebeuren. Hij moet blijven waar hij is. Daar in die toch ronduit vijandige omgeving. Niet teruggetrokken, opnieuw aan de rand. Nee, integendeel. Hij zal moeten vertellen over de bevrijding die hem ten deel is gevallen. Tegen de stroom in van wie hem scheef aankijken, een ander geluid, een tegengeluid, woorden van licht en leven. Hij zal zijn nek moeten uitsteken, maar een andere weg is er voor hem niet.

Dit verhaal, we mogen ons er vandaag door laten aansteken. Als wordt ingezoomd op die eenzame mens, door Jezus bevrijd, geroepen om van het licht dat hem overstraalt te getuigen, daar niet voor weg te willen lopen. Aanstekelijk mag hij ons zijn in deze tijd, in onze ruige wereld. Dat we zullen willen weten van het licht, van het leven, dat we er onverschrokken onze weg bij zullen gaan, onverschrokken getuigen van licht en leven, onverschrokken getuigen van vrede!

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Gebeden

Telkens na de woorden: *hoor ons als we samen bidden*: “Heer, ontferm U”

(P) Goede God,
 U willen wij danken voor dit uur van rust en aandacht,
 dat we op verhaal mogen komen in het tumult van onze dagen,
 het verhaal van de Levende die de dood heeft overwonnen.
 Kon en blijf met Zijn Geest bij, in ons,
 in liefde en vrede,
 in een lange adem,
 in openheid voor alle wat leeft.

Hoor ons als we samen bidden: “Heer, ontferm U”

(H) U bidden wij
 voor wie letterlijk door kwade machten bevangen zijn,
 het spoor in hun leven bijster,
 uitzichtloos en zonder zin.
 Voor wie om hen heen staan,
 naar hen omzien
 in dagelijkse zorg,
 dat zij zich gezien en
 gedragen zullen weten
 tot trouw en dienstbaarheid.

Hoor ons als we samen bidden: “Heer, ontferm U”

(P) Voor onze wereld bidden wij.
 Verbijsterd zijn we
 door wat daar gebeurt.
 In kortzichtigheid en machtswellust.
 Onze wereld, door kwade machten bevangen,
 waar wij, mensen, volkeren, nachtigen,
 de weg helemaal zijn kwijtgeraakt
 beland zijn in een spiraal
 van oorlog en oorlogsdreiging.

Hoor ons als we samen bidden: “Heer, ontferm U”

(H) Voor de velen die daar
 daar het directe slachtoffer van zijn,
 de vele, ontelbare doden aan het front in Oekraïne,
 Oekraïners en Russen,
 de talloze mensen die worden gemist...,
 in Gaza, op de Westbank, in Iran,
 de vele andere brandhaarden en schroeiplekken.

Hoor ons als we samen bidden: “Heer, ontferm U”

(P) U bidden wij voor de zachte krachten,
 van liefde en ontferming,
 om oprechtheid en wijsheid
 om fijngevoeligheid en onderscheidingsvermogen,
 om de goede toon
 voor mensen die zo hun nek uitsteken, tegen de stroom in
 dat zij creatief zullen zijn en zullen blijven droom
 van een wereld omgekeerd,

dat zij gehoor zullen vinden
het verschil zullen kunnen maken,
en de toekomst van onze lieve aarde
open zullen mogen houden.

Hoor ons als we samen bidden: "Heer, ontferm U"

(H) Ga met ons mee deze dag,
en in de dagen die komen gaan,
in de chaos en in het geweld van deze tijd.
Op de plaats ons gegeven,
met goede moed en samen met elkaar.
Dat we elkaar zullen mogen blijven aansteken
met verhalen van hoop,
dat die ons zullen inspireren
om te blijven volharden in liefde.

Hoor ons als we samen bidden: "Heer, ontferm U"

Stil gebed

Gezongen Onze Vader verborgen.

Zegen van de regenboog

Ik zegen je met **rood** van de passie,
waardoor je voelt dat bloed door je aderen stroomt,
dat je leeft!

Ik zegen je met **oranje** van de ondergaande zon,
waarin jij je kan hullen als een deken van troost.

Ik zegen je met **geel** van narcissen,
zodat je blijft geloven in opstaan uit de dood.

Ik zegen je met **groen** van het gras,
zodat je weet dat er grond onder je voeten is,
een weg om te gaan.

Ik zegen je met **blauw** van water,
om af te spoelen wat mis gaat
en waar je op stukloopt in het leven.

Ik zegen je met **paars**, dat als een
mantel van waardigheid om je heen geslagen ligt.

Ik zegen je met **Gods licht**,
waarin alle kleuren samensmelten
en wij thuiskomen in wie wij zijn.

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Gest.

Amen.